

La font de la venta la figuera

(coordenades U.T.M. 577740)

Benjamí Barberà

És davant del mas, a l'esquerra del riu i a pocs metres del llit d'aquest.

Salvadora Escoí Nos, de 91 anys, veïna de la Venta, amb memòria i capacitat de raonament envejable, ha estat la principal font d'informació per poder escriure aquestes línies. No sovintegen les persones de tanta edat i en tan bon estat de salut.

Dolores Bellmunt Selma, de 82 anys i veïna també de la Venta, ha contribuït notablement amb els seus records. La seua memòria és prodigiosa, m'ha recitat tot un rosari d'estròfes populars que fan referència a la política de llavors.

La font no era més que un broll d'aigua que sortia al marge esquerre del riu i emplenava una basseta de terra i pedres per beure els ramats i les cavalleries.

L'arranjament de la font i del safareig per netejar la bugada, que veiem a hores d'ara, daten de la Segona República, concretament de les eleccions de 1931, essent batlle de les Coves José Escoí Barreda -conegut per Pepe Bossa-.

És curiós, si més no, la història de com es va construir la font. Les dretes i les esquerres locals anaven a la grenya, buscant els vots per poder vèncer en les eleccions i obtenir així el poder.

I jo em pregunto: per què el poder ha estat, des de sempre, tan cobejat? Serà que fascina? És possible que els polítics siguin tan altruistes? O és que ens amaguen qualche cosa i no sempre pensen en el bé dels ciutadans? M'ensumo que mai ho sabré, tampoc m'importa massa. En qualsevol cas, per a mi, perden la consideració que me mereixen d'ençà que entren en desqualificacions a l'adversari de torn, que prou sovint no són certes i estan desproveïdes de les més elementals normes d'educació. Perdoneu-me, si us plau! Tot seguit torno a la font.

Bé, arriben a la Venta les dretes, parlen amb els veïns i els demanen el seu vot per les properes eleccions. Aquest contesten:

Velles amigues, Salvadora i la Font.

La font de la venta la figuera. El paratge.

“us votarem si ens feu la font”. “Això està fet, us prometen que la farem”, contesten els polítics, i se'n van.

Pocs dies després hi arriben els representants del partit esquerrà? El diàleg amb els veïns és paregut -la construcció de la font és la moneda de canvi-, la diferència apareix al final. Tan bon punt arribaren a l'acord, l'es-

querra va fer de la promesa una realitat. Va dir als veïns: “demà mateix baixeu al poble a recollir els materials que us facin falta, tot estarà preparat”. Això se'n diu celeritat i eficiència.

Tots els veïns es posaren a treballar i en pocs dies van donar-li a la font l'aspecte que ara té. No cal dir que des d'aleshores ençà